

705.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 października 1921 roku

o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

Na mocy § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 86, poz. 628), w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

Obrot spirytusem wewnątrz kraju.

§ 1. Spirytus surowy wyrobiony w gorzelniach może być wywieziony z gorzelni tylko do wolnych składów, rafinerji spirytusu, zakładów denaturacyjnych, względnie do octowni, przydzielonych z poborem spirytusu do gorzelni. O ile gorzelnia posiada własny oddział rektyfikacyjny, spirytus rektyfikowany może być wywożony do fabryk wódek, do wolnych składów, do przydzielonych im z poborem spirytusu zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne. Z rafinerji, uznanych za wolny skład, tudzież z rafinerji w ogólności, spirytus rektyfikowany może być wywożony do likierni, dalej na zasadzie zezwoleń władzy skarbowej II instancji na cele lecznicze, do aptek, szpitali, octowni, zakładów denaturacyjnych i zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne.

Do konsumcji wewnątrz kraju mogą być wypuszczone z likierni do koncesjonowanych miejsc sprzedaży wódki gatunkowe (wódka, likiery, rozolisy, rum i t. p.) w naczyniach zamkniętych o maksymalnej zawartości alkoholu, unormowanej w art. 3 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. № 37, poz. 210). Naczynia z wódkami gatunkowymi winny być zaopatrzone: w etykietę likierni z uwidocznieniem na tejże firmę, nazwy i stopniowości, tudzież ilości wódki gatunkowej i w banderole (opaskę), nalepioną na korku i bokach szyjki naczynia. Banderole należy nabywać w kasie skarbowej po cenie kosztów nakładu.

§ 2. Akcyze, w unormowanej w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r. o opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych wysokości, pobiera się w pełnej wysokości od spirytusu, przeznaczonego na cele konsumcyjne, dla aptek, zakładów farmaceutycznych, perfumeryjnych, kosmetycznych. Od spirytusu, przeznaczonego dla szpitali publicznych (rządowych, komunalnych, miejskich dobroczynnych), do celów leczniczych i do przyrządzania lekarstw w aptekach szpitalnych, tudzież do robót w pracowniach przy zakładach naukowych i tych zakładach doświadczalnych, które założono w celach ogólnospołecznych, zniża się akcyzę na 10%, dla innych celów technicznych na 20% każdorazowego podatku spożywczego.

Od akcyzy zwalnia się spirytus, przeznaczony do wyrobu octu, do ogrzewania, opalania i do poruszania silników oraz dla specjalnych celów technicznych na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu, tudzież zaniki spirytusu w dozwolonych granicach.

Spirytus, korzystający z ulg lub zwolnienia od podatku, przeznaczony do celów technicznych, do wyrobu octu, ogrzewania, opalania i poruszania silników, musi być zdenaturowany w sposób, wykluczający użycie go jako napoju alkoholowego.

Zezwolenie na pobór spirytusu do celów, wymienionych w ustępie 2 niniejszego paragrafu, udziela władza skarbowa II instancji, na prośbę odnośnego przedsiębiorstwa, zaopatrzoną w poświadczenie władzy przemysłowej II instancji co do ilości zapotrzebowania, i przypilnuje należyte skażenie spirytusu środkami skażającymi, dostarczonymi przez przedsiębiorstwo. Zezwolenia na pobór spirytusu dla aptek, szpitali publicznych i na cele naukowe udziela władza skarbowa II instancji na prośbę odnośnych zakładów, zaopatrzoną w poświadczenie odnośnego Ministerstwa względnie upoważnionej przez nie władzy II instancji co do ilości zapotrzebowania.

Termin płatności podatku spożywczego (akcyzy).

§ 3. Podatek spożywczy (akcyzę) należy uiszczyć w kasie skarbowej, podanej do wiadomości przedsiębiorstwa, przed oznajmieniem wywozu spirytusu z zakładu gorzelnianego lub wolnego składu, według ilości alkoholu, zawartego w spirytusie, który ma się wywieźć. Podatek spożywczy uiszcza się na zasadzie oznajmienia, sporządzonego i wniesionego przez wywoźcę spirytusu w 1 egzemplarzu do kasy skarbowej. W oznajmieniu należy podać ilość mającego się wywieźć spirytusu w stopniach hektolitrowych alkoholu, cel na jaki spirytus jest przeznaczony, i stopę podatkową. Od wpłaconych sum podatku spożywczego nie przyznaje się wpłacającemu żadnego opustu (dyskonta).

Na wpłaconą sumę podatku spożywczego wystawia kasa skarbowa wpłacającemu pokwitowanie odbioru (bolebę) i zawiadamia organ skarbowy, dozorujący przedsiębiorstwo, z którego spirytus ma się wywieźć, o wystawieniu pokwitowania odbioru (boleby), podając zarazem datę, liczbę, kosztą, jako też nazwisko wpłacającego i kwotę na którą opiewa kwit.

Kredytowanie podatku.

§ 4. Podatek od spirytusu może być w wyjątkowych wypadkach pokredytowany najwyżej na 3 miesiące. W ciągu kampanji 1921/2 i 1922/3 może być kredyt udzielany tylko w wyjątkowych wypadkach i to na specjalne zezwolenie Ministerstwa Skarbu.

Termin kredytu liczy się od 1 dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym skorzystano z kredytu.

Od otrzymania pozwolenia na kredyt są wyłączeni:

- a) ci, którzy zostali uznani winnymi zbrodni, pochodzącej z chciwości, występku lub przekroczenia tego rodzaju, albo przemyślnictwa, albo defraudacji skarbowej,
- b) ci, do których majątku otwarto konkurs.

Pokredytowane kwoty płacić należy z końcem 3-go miesiąca, po upływie tego miesiąca, w którym faktycznie skorzystano z kredytu, a od pokredytowanych kwot opłaca osoba, której udzielono kredytu, 6⁰/₁₀₀ zaś odsetki, za czas od pierwszego dnia miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym skorzystano z kredytu, aż włącznie do dnia, w którym zapłaćta następuje.

Kto kwot pokredytowanych nie zapłaci w terminie, do którego je pokredytowano, traci pozwolenie kredytu na pozostałą część kampanji i można mu odmówić kredytu na następną kampanję.

1. O pozwolenie pokredytowania podatku od spirytusu należy prosić izbę skarbową.

W razie udzielenia kredytu wyznacza izba urząd poborowy, powołany do wystawiania bolet kredytowych i daje mu odpowiednie polecenie.

2. Kredytu podatkowego udziela się najwyżej dla należytości skarbowej, powstającej w ciągu jednej kampanji, i tylko pod warunkiem złożenia do-

statecznego pokrycia. Celem odnowienia pozwolenia nie potrzeba jednak odnawiać zabezpieczenia dla kwoty podatku, który ma być pokredytowany, lecz można pozostawić złożone już zabezpieczenie, o ile nie zostało w tym względzie ograniczone także na drugą i dalszą kampanję pod warunkiem, że nie zaszły żadne okoliczności, które, zdaniem władzy skarbowej, zmieniły wartość złożonego zabezpieczenia w sposób narażający Skarb Państwa.

Wogóle w kwotę kredytu, dozwolonego na podstawie zabezpieczenia, nie wlicza się pokredytowanych wprawdzie, ale już zapłaconych kwot. Jeżeli więc np., obowiązany do płacenia podatku z dozwolonego mu kredytu w wysokości 500.000 mk. skorzystał już do wysokości 390.000 mk., ale zanim skorzystał z kredytu dla nowej należności podatkowej, zapłacił na poczet kredytu gotówką 40.000 mk., to dla nowej należności rozporządza jeszcze kredytem w kwocie 150.000 mk. i jeżeli, przed skorzystaniem z kredytu dla dalszej nowej należności, zapłacił już gotówką całą pokredytowaną kwotę, to rozporządzać będzie dla kredytu nowej należności znowu całym przyznanym kredytem w kwocie 500.000 mk.

Kredytu udziela się tylko takim przedsiębiorstwom, których należność podatkowa w ciągu kampanji dosięga przynajmniej kwoty 500.000 mk.

Izba skarbowa rozstrzyga we własnym zakresie działania, czy zachodzą warunki kredytu i w jakiej rozciągłości go przyznaje. Pozwolenie kredytowania za osobistą poręką zastrzega się Ministerstwu Skarbu.

O rozstrzygnięciu zawiadamia się pisemnie interesowanych.

3. Zabezpieczenie można złożyć w następujący sposób:

A). W gotówce.

B). Przez zapis i złożenie papierów wartościowych.

W tym celu mogą być złożone, jako kaucja:

- a) wszelkie papiery długu Państwa;
- b) wszystkie pierwszorzędne obligacje kolei żelaznych, o ile posiadają gwarancję Państwa co do oprocentowania i odpłaty kapitału;
- c) wszystkie inne polskie papiery wartościowe (listy zastawne, obligacje indemnizacyjne, obligacje pożyczek krajowych i komunalnych), które uznano ustawą, jako nadające się do lokowania pieniędzy pupilarnych, na co starający się o kredyt ma przedstawić dowód.

Papiery, wymienione pod lit. a), przyjmuje się według podanego ostatniego kursu dziennego, notowanego na giełdzie, o ile nie jest notowany dawniej, jak przed 14 dniami, ale nie ponad wartość nominalną, zaś papiery wymienione pod lit. b) i c) tylko do dwóch trzecich ($\frac{2}{3}$) części wyżej oznaczonej wartości kursowej.

Do złożonych papierów wartościowych należy dołączyć zapis kaucyjny podług dołączonego wzoru № I, w którym jest wyrażone, że one odpowiadają za pokredytowane należności skarbowe.

C). Zapisem hipotecznym, zawierającym taką samą klauzulę według dołączonego wzoru № II, o ile zachodzą ustawowe warunki pupilarnego zabezpieczenia. Jeżeli zapis hipoteczny daje inna osoba, aniżeli obowiązana do płacenia podatku, powinien właściciel hipoteki przyjąć odpowiedzialność do niepodzielnej ręki razem z obowiązującym do płacenia należności. Jeżeli idzie o budynki, w których wyrabia się trunki, względnie drożdże, natenczas sprzęty i przyrządy, służące do ruchu tego przedsiębiorstwa, chociażby były trwale połączone z budynkiem (wmurowane, przynitowane i gwoździemi przybite) należy wyłączyć z ogólnej wartości, przyjętej dla oznaczenia wysokości zabezpieczenia przy oszacowaniu. Oszacowanie musi być sądownie przeprowadzone.

Przy oznaczeniu wartości nieruchomości, podlegającej podatkowi gruntowemu, można dla hipotecznego zabezpieczenia należności skarbowej przyjąć stokrotny podatek gruntowy, jako wartość nieruchomości.

D). Przez porękę zakładów kredytowych, podlegających rządowemu nadzorowi, pod następującymi warunkami:

- a) zakład kredytowy, który chce dać porękę, winien na dotyczącą kampanję uzyskać pozwolenie Ministerstwa Skarbu do dawania poręki za kredytowane należności skarbowe od spirytusu, a kwota, na którą opiewa dokument poręki, nie może przekraczać ogólnej poręki, wyrażonej w tem pozwoleniu, względnie jej części jeszcze nie użytej;
- b) należność skarbowa, która ma być zapłaconą w ciągu jednej kampanji, musi dosięgać kwoty co najmniej 1 miliona marek;
- c) żaden dokument poręki, wydany przez zakład kredytowy, występujący jako poręczyciel, nie może opiewać na kwotę niższą jak 1 milion marek.

W jakiej formie należy układać dokumenta poręki, które ma się złożyć, wskazuje dołączony wzór № III.

Pozwolenie, udzielone takiemu zakładowi kredytowemu może Ministerstwo Skarbu odebrać w tym wypadku, jeżeli właściwy zakład kredytowy znalazł się w takim położeniu, że pokredytowanego podatku nie można nadal uważać za całkowicie zabezpieczony. Odnośni posiadacze kredytu są obowiązani, na wypadek takiego odebrania, albo kwoty pokredytowane za poręką właściwego zakładu kredytowego i jeszcze zaległe zapłacić gotówką w terminie, jaki w każdym wypadku się wyznaczy, albo dla tych kwot złożyć inne zabezpieczenie, któreby można przyjąć według tego rozporządzenia wykonawczego.

Mimo odebrania pozwolenia do dawania poręki pozostaje właściwy zakład kredytowy odpowiedzialnym za wspomniane wyżej kwoty.

E). Przez osobistą porękę według następujących postanowień:

- a) porękę muszą dać co najmniej trzech wypłatni poręczyciele, którzy posiadają obywatelstwo w Państwie Polskiem, tamże są zamieszkałi i nie są wykluczeni od uprawnienia do żądania kredytu, a to dokumentem solidarnej poręki, który należy wystawić według dołączonego wzoru № III.

Wypłatność poręczycieli do wysokości sumy, którą się ma zabezpieczyć, należy stwierdzić świadectwem władzy politycznej I instancji.

- b) podatek, względnie należności, które mają być zapłacone w ciągu jednej kampanji muszą dosięgać kwoty co najmniej 200.000 mk.,
- c) żaden dokument solidarnej poręki, wydany przez poręczycieli, nie może opiewać na mniejszą aniżeli tę kwotę.

Izba skarbowa ma zbadać wniesione prośby, a mianowicie szczególnie w tym kierunku, czy przeciw przyjęciu poręczycieli nie zachodzą żadne wątpliwości i następnie po uzupełnieniu, jeżeli go potrzeba, przedstawić Ministerstwu Skarbu.

4. Pozwolenie na kredyt gaśnie natychmiast, jeżeli posiadacz kredytu wstrzyma lub zawiesi wypłaty, albo jeżeli otwarto konkurs do jego majątku, wreszcie w razie zabezpieczenia przez osobistą porękę, lub też jeżeli jeden z wyżej wymienionych wypadków zajdzie tylko co do jednego poręczyciela.

Dokumentu poręki muszą być legalizowane.

O wywozie spirytusu z gorzelnii, opłacającej podatek spożywczy względnie wolnego składu spirytusu lub z rafinerji spirytusu uznanej za wolny skład.

§ 5. Z zakładu gorzelnianego albo z wolnego składu spirytusu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład, można wywieźć spirytus bez opłaty lub za opłatą podatku spożyczego.

Bez opłaty podatku spożywczego można wywieźć spirytus, gdy:

- a) spirytus, na którym ciąży podatek spożywczy, przenosi się do wolnego składu względnie rafinerji, uznanej za wolny skład, albo
- b) gdy spirytus, przeznaczony jest do uwolnionego od podatku użycia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Z zakładu gorzelnianego, z wolnego składu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, nie wolno wywieźć mniej, niż jeden hektolitr spirytusu, wyjąwszy ten wypadek, że przez oznajmiony wywóz zapas wódki zupełnie został wyczerpany.

Jeżeli spirytus, na którym ciąży podatek spożywczy, wysłany został drogą przekazu urzędowego z zakładu gorzelnianego, z wolnego składu lub z rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, a w oznaczonym w oznajmieniu wywozu, stosownie do okoliczności, obliczonym terminie nie nadejdzie na miejsce przeznaczenia, natenczas władza skarbową I instancji, na doniesienie kontroli skarbowej, zbada przyczynę niedostarczenia przesyłki. Gdyby wynik dochodzeń wykazał, że przesyłka przekazana zaginęła w drodze, natenczas przedsiębiorca gorzelni, wolnego składu, względnie rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, lub też jeżeli kupujący spirytus wysłał, — ten ostatni winien zapłacić ciężący na tym spirytusie podatek spożywczy. Ten obowiązek zapłaty odnosi się także do tej ilości spirytusu, której w przekazanej przesyłce brakuje ponad dowolną normę zaniku drogowego, a co do której nie udowodniono, że podczas transportu uległa zniszczeniu.

Zresztą, do transportu spirytusu, na którym ciąży podatek spożywczy, mają być stosowane postanowienia, dotyczące się transportu przekazanych nieoclonionych towarów zagranicznych.

Jeżeli ten, któremu został przekazany spirytus z ciężącym na nim podatkiem spożywczym, nie może przyjąć przesyłki, ponieważ nie ma pozwolenia na wolny skład, albo umieszczenie przesyłki w jego składzie wolnym jest niedopuszczalne, albo jeżeli odmawia przyjęcia — natenczas posyłający obowiązany jest w ciągu 14 dni, albo napowrót przywieźć spirytus do gorzelni, z której go wysłano, albo umieścić go w innym wolnym składzie spirytusu, albo też, pod rygorem egzekucji, zapłacić podatek spożywczy i odstąpić spirytus tylko do wymienionych w § 1 zakładów.

Jeżeli spirytus ma być wzięty napowrót do zakładu gorzelnianego lub też umieszczony w innym wolnym składzie albo przekazany za opłatę podatku do innych zakładów w myśl § 1, ma posyłający zawiadomić o tem najbliższy organ skarbowy.

Sposób odprawy spirytusu regulują obowiązujące w poszczególnych dzielnicach przepisy.

Książki i wykazy (zapiski).

§ 6. Sposób prowadzenia ksiąg i wykazów w gorzelniach i wolnych składach unormowany jest w obowiązujących w poszczególnych dzielnicach przepisach wykonawczych.

Skonstatowanie wyrobionej ilości alkoholu, względnie obrachunek.

§ 7. Z końcem każdego miesięcznego okresu ruchu należy w gorzelniach, a z końcem każdego kwartału w wolnych składach przeprowadzić w ksiązkach obrachunek wyrobionych i wywiezionych w ciągu tego okresu ilości spirytusu. O ile idzie o obrachunek wolnego składu — stanowią przychód niewyrobione, lecz wyprowadzone do wolnego składu ilości spirytusu z gorzelni lub innych wolnych składów.

Różnica między przychodem a rozchodem daje zapas według ksiąg. Wprowadzony zapas w ksiązkach należy porównać ze znalezionym faktycz-

nym zapasem spirytusu (zapasem rzeczywistym) obliczonym w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia i ustalić ewentualny ubytek lub nadwyżkę.

Obrachunek, który podpisać ma kierownik ruchu odnośnego przedsiębiorstwa i organ skarbowy, przedstawia się władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji.

Na podstawie tych obrachunków sporządza władza skarbową II instancji dokładny wykaz obrotu spirytusu swego okręgu i przedstawia go do końca miesiąca następującego, po upływie miesiąca obrachunkowego Departamentowi Akcyz i Monopolów w Warszawie. Wykaz ten zawierać ma:

- a) ilość surowego spirytusu, pozostałego z poprzedniego miesiąca,
- b) ilość otrzymanego surowego spirytusu,
- c) przychód ogólny,
- d) rozchód surowego spirytusu z wyszczególnieniem, ile spirytusu wydano do rektyfikacji, do octowni, ile zdenaturowano i na jakie cele itd.,
- e) pozostałość surowego spirytusu na miesiąc następny,
- f) kwotę pozostałego z poprzedniego miesiąca niedoboru lub nadpłaty podatku spożywczego,
- g) należny za rozchód miesięczny i ubytki podatek spożywczy,
- h) ogólną należność podatku spożywczego,
- i) wpłaconą do kas skarbowych ogólną kwotę podatku spożywczego za miesiąc sprawozdawczy,
- j) umorzone lub skreślone z rachunku kwoty tego podatku z wyszczególnieniem, z jakiego tytułu umorzenie lub skreślenie nastąpiło, wreszcie
- k) kwotę pozostałego na następny miesiąc niedoboru lub nadpłaty z wyszczególnieniem rodzajów niedoboru (np. odroczenie za kaucją).

W pierwszym wykazie sporządzonym za miesiąc listopad 1921 r. winny władze skarbowe II instancji uwidocznic dane za cały czas, od początku bieżącej kampanji do 30 listopada 1921 r.

1. Badanie zapasów w gorzelniach i wolnych składach.

§ 8. W gorzelniach powinno się odbywać regularne badanie zapasów po upływie każdego miesięcznego okresu oznajmienia, natychmiast po skonstatowaniu wyrobionej ilości alkoholu natomiast w wolnych składach i w rafinerjach spirytusu, uznanych za wolne składy zbadanie zapasów powinno się odbywać ćwierćrocznie.

Prócz tego należy w interesie dochodów skarbowych od czasu do czasu badać zapasy spirytusu niespodzianie.

Przy sposobności rewizji winny organy skarbowe przekonywać się także o każdorazowym stanie zapasów spirytusu, jednakowoż w tym celu nie jest konieczne formalne zbadanie zapasów, wystarczy raczej przedsięwzięcie prób wyrzykowych. Dopiero, gdyby przy tych próbach okazało się podejrzenie nieoznajmionego wywozu wódki, albo inna jaka wątpliwość należy przystąpić do niespodzianego formalnego zbadania zapasów, do którego za podstawę można wziąć zawartość alkoholu, liczoną przy ostatnim obrachunku z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania.

W drugiej połowie ostatniego miesiąca każdego roku obrachunkowego należy dla zakończenia kampanji przeprowadzić zbadanie zapasów we wszystkich gorzelniach, opłacających podatek konsumcyjny i w wolnych składach, wykaz zaś skonstatowanego przytem zapasu alkoholu należy przelać władzy skarbowej pierwszej instancji i to oddzielnie według obu stóp podatku.

Władze skarbowe pierwszej instancji winne przedstawione przez podwładne organa wykazy ilości alkoholu skonstatowanych z końcem rocznej

kampanji w poszczególnych gorzelniach i wolnych składach wódki zbierać i zestawiać w ogólnym wykazie, w którym wymienia się w alfabetycznym porządku wszystkie istniejące w okręgu gorzelnie, wolne składy wódki i rafinerje wódki, uznane za wolne składy.

Zbadany zapas alkoholu należy uwidoczniać przy każdym przedsiębiorstwie, na końcu zaś wykazu sumę wszystkich zapasów alkoholu w stopniach hektolitrowych i to oddzielnie według obu stóp podatku.

Tak sporządzone wykazy należy następnie, najpóźniej do 10 września każdego roku odesłać wyłącznie tylko do departamentu VI Ministerstwa Skarbu.

2. Sposób postępowania przy badaniu zapasów.

Przedsiębiorca gorzelnii, względnie wolnego składu, obowiązany jest przy regularnych badaniach zapasów, przedstawić w dniu badania organom skarbowym, przybyłym celem zbadania zapasów, oświadczenie co do stanu zapasów, obejmujące wszystkie w gorzelnii lub wolnym składzie znajdujące się ilości alkoholu, na których ciąży podatek konsumcyjny. Oświadczenie takie należy sporządzić według dołączonego wzoru № IV.

Przy badaniu zapasów alkoholu obowiązany jest przedsiębiorca lub też zastępca pomagać organom skarbowym pod każdym względem. W szczególności winien się postarać, aby organom skarbowym dostarczono do pomocy robotników potrzebnych przy badaniu zapasów.

O ile władza skarbową I instancji nie wyda innego zarządzenia, powinien zbadanie zapasów w gorzelniach i wolnych składach przedsięwziąć inspektor kontroli skarbowej wraz z drugim organem kontroli skarbowej w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

W przedsiębiorstwach, połączonych miejscowo z rafinerją wódki, uznana za wolny skład, należy zbadanie zapasów przedsięwziąć wspólnie dla obu gałęzi przemysłu.

W tym celu należy podług przepisu zamknąć oba rachunki podatku konsumcyjnego i obliczyć rachunkowe zapasy. Gdyby z porównania ogólnego obliczonego na podstawie ksiąg rachunkowego zapasu z ogólnym zapasem istotnie znalezionym, okazały się następnie nadwyżki lub ubytki, należy je w miarę obliczonych w książkach przychodów rozdzielić znowu między oba rachunki.

O nieprzewidzianem i nieuniknionem zdarzeniu winien na piśmie donieść przedsiębiorca, pod groźbą utraty prawa żądania odpisania podatku konsumcyjnego zawsze władzy skarbowej pierwszej instancji, w przeciągu 24 godzin od chwili, w której o przeszkodzie dowiedział się, a jeżeli nie on sam przedsiębiorstwem kieruje, to jego zastępca. Gdyby zaś między siedzibą władzy a miejscowością, w której leży przedsiębiorstwo, istniało połączenie telegraficzne należy doniesienie przestać także drogą telegraficzną. Doniesienie, wniesione w inny sposób lub do innego organu skarbowego, nie może zastąpić doniesienia wyżej wspomnianego. Na podstawie takiego doniesienia zarządza władza skarbową I instancji przeprowadzenie dochodzeń celem ustalenia faktycznego stanu rzeczy.

Organ skarbowy, przeznaczony do dozoru przedsiębiorstwa, obowiązany jest skonstatować nieprzewidzianą i nieuniknioną przeszkodę, wobec której ma odpaść żądanie dodatkowej zapłaty za ubytek skonstatowany przy zbadaniu zapasów. Organ ten winien w odnośnym protokole skonstatowania szczegółowo przedstawić istotne stosunki, wśród których powstał ubytek alkoholu, jako też jakość przyczyn, które wywołały te stosunki.

3. Oznaczenie ilości spirytusu.

Ilość spirytusu, znajdującego się w beczkach transportowych, oznacza się na podstawie znaku cechowniczego, w innych naczyniach do przechowania na podstawie pojemności, zbadanej przez organ skarbowy nalem wody.

Prawdziwą zawartość beczek nie pełnych można zbadać za pomocą dolania i odlania, albo beczkomierzem Matievica, jeżeli go zaś niema pod ręką, za pomocą rzeczywistego odmierzenia, albo za pomocą zbadania wagi netto i obliczenia z tej wagi ilości litrów.

W zbiornikach oznacza się ilość spirytusu według urzędownie zabezpieczonej podziałki, umieszczonej obok wskaźnika (płynowskazu), względnie za pomocą urzędownie w tym celu sporządzonych karbników.

Ponieważ jednak spirytus zajmuje przy różnych temperaturach także różną objętość, potrzeba jeszcze, dla dokładnego oznaczenia ilości płynu, spostrzeżoną pozorną objętość zredukować na rzeczywistą objętość, przy temperaturze normalnej: 12° Reamur'a.

W razie wyczerpania zapasów muszą naczynia do przechowywania być całkowicie próżne. Jeżeli się je przepłukuje nieco wodą i uzyskanego przytem płynu, zawierającego alkohol nie wylewa do kanału, to należy ten płyn uważać jako wódkę. Natomiast wolno próżne naczynia do przechowywania napełniać wodą, aby się nie psuły.

(Spirytus właśnie do odprawy przygotowany, względnie już urzędownie załatwiony, jednakowoż jeszcze nie wstawiony w rozchód w rachunku podatku konsumcyjnego, należy wliczyć do stanu zapasów).

W rafinerjach spirytusu, albo takich gorzelniach, które równocześnie rafinują spirytus i są w ruchu podczas zbadania zapasów, należy oznaczyć także ilość spirytusu, znajdującą się w aparatach rektyfikacyjnych, względnie w filtrach.

W tym celu oznacza się naprzód, ile litrów obejmuje jednodniowe napełnienie każdego filtra i jaką ilość spirytusu użyto pierwotnie do zwilżenia płynu węglowego. Obie te ilości dodane dają w przybliżeniu zawartość wódki w jednym filtrze.

4. Oznaczenie zawartości alkoholu.

Zawartość alkoholu należy oznaczyć dla każdego naczynia w przepisany sposób za pomocą studzielnego alkoholometra i to dopiero po zbadaniu ilości. Oznaczanie zawartości alkoholu na podstawie tak zwanych prób przeciętnych nie jest dozwolone.

Organa skarbowe winne zawartość alkoholu badać z największą starannością i używać przytem tylko zgodnych z przepisami baraszówek, jako też urzędowego alkoholometra.

5. Protokół.

O każdym zbadaniu zapasów należy spisać według dołączonego wzoru № V osobny protokół w dwóch egzemplarzach, w których należy dokładnie wypełnić przepisane przedziałki. Jeden egzemplarz protokołu, który strona ma również podpisać, należy dołączyć do rachunku podatku konsumcyjnego i tam go przechowywać.

(Natomiast do drugiego egzemplarza należy dołączyć na końcu odpis dokonanego zamknięcia rachunku podatku konsumcyjnego, z którego musi być widoczna także wysokość zaniku składowego, ewentualnie także rafinacyjnego, przyjętego w rachunku, następnie należy ten egzemplarz odesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II in-

stancji. W razie rażąco wielkich ubytków należy wdrożyć dochodzenia z powodu podejrzenia o nieoznajmiony wywóz alkoholu).

6. Ubytki i nadwyżki.

Zbadany w powyższy sposób rzeczywisty zapas alkoholu porównuje się z zapasem w ksiązkach, wypadającym według zamknięcia rachunku.

Jeżeli zapas według ksiązek jest większy, aniżeli zapas rzeczywisty, to różnica daje ubytek, jeżeli natomiast zapas w ksiązkach jest mniejszy, aniżeli zapas rzeczywisty, to różnica okazuje nadwyżkę.

Po dokonaniem w ten sposób oznaczeniu ubytków lub nadwyżek oblicza się, w jakim stosunku procentowym stoją one do ilości alkoholu, przyjętych w przychodzie włącznie z pozostałym zapasem według ksiązek, od czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów. Powyższe ilości alkoholu oblicza się z zeszytu dla przychodu rachunku podatku konsumpcyjnego (księgi magazynowej).

Jeżeli ubytek przekracza 3%, ilości alkoholu, przyjętych w przychodzie, od czasu bezpośredniego poprzedniego zbadania zapasów włącznie z pozostałym zapasem w ksiązkach, to należy od tego ubytku odjąć największy dozwolony zanik (zanik składowy, względnie także rafinacyjny). Za wypadającą następnie jeszcze resztę winieni przedsiębiorca, wyjąwszy w razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia (§ 8 p. 2 ustęp b) zapłacić podatek konsumpcyjny w ciągu trzech dni po skonstatowaniu ubytku, pod zagrożeniem egzekucji, przyczem wolno podatek konsumpcyjny policzyć według wyższej lub niższej stopy, o ile wogóle jeszcze jaka ilość alkoholu według niższej stopy podatku konsumpcyjnego jest do rozporządzenia.

Podatek konsumpcyjny, przypadający za skonstatowany ubytek, podaje się do wiadomości przedsiębiorcy orzeczeniem według wzoru № VI.

To urzędowe orzeczenie podpisane przez przedsiębiorcę, lub tegoż zastępcę, jako też przez organ skarbowy należy przesłać bezzwłocznie urzędowi poborowemu, któremu przydzielono przedsiębiorstwo celem płacenia podatku konsumpcyjnego.

Gdyby zapadłego podatku nie uiszczono najpóźniej w ciągu trzech dni, po spisaniu urzędowego orzeczenia, to urząd poborowy powinien bez zwłoki donieść o tem przełożonej władzy skarbowej I instancji; władza ta powinna natychmiast wdrożyć kroki, celem przymusowego ściągnięcia zaległości.

Podatki takie należy zaciągać do ksiąg w taki sam sposób, jak przy wywozie opłatnym, tylko na odwrotnej stronie bolety płatniczej należy nadmienić, że zapłata nastąpiła na podstawie orzeczenia urzędowego.

Ubytek, za który po odciążeniu dozwolonego największego zniku ma się zapłacić podatek, należy wstawić w rozchód w zeszycie rachunku dla rozchodu według tej stopy podatku, według której podatek wymierzono, zaś w zeszycie dla przychodu tegoż rachunku notuje się go jako ubytek, od którego ma się zapłacić podatek.

Jeżeli natomiast okaże się ubytek wynoszący 3 lub poniżej 3%, to nie żąda się natychmiastowego płacenia podatku, ale ubytek ten uważa się, jako potrącalny przy końcowym obrachunku.

Także od ubytków, wynoszących 3 lub niżej 3%, należy wprzód odjąć dozwolony największy zanik i tylko resztę, jeżeli jaka wypada, wstawia się w rozchód rachunku podatku konsumpcyjnego, jednakowoż ze względu na przeciwstawienie rachunkowe, które dopiero z końcem kampanji, ma miejsce, zawsze według wyższej stopy podatku. Równocześnie należy ten ubytek zanotować w zeszycie rachunku dla przychodu, jako ubytek potrącalny.

Jeżeli ubytek jest równy albo mniejszy od dozwolonego największego zniku, to odpada jakiegokolwiek dalsze zarachowywanie tego ubytku.

Jeżeli z porównania zbadanego zapasu z zapasem, który, według ksiąg, powinien się znajdować, wypada nadwyżka, to należy ją, bez względu na to, czy przekracza, albo nie przekracza 3°/_o ilości przyjętych w przychodzie włącznie z pozostałym zapasem według ksiąg do czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów, wstawić w przychód w zeszycie rachunku dla przychodu.

Równocześnie należy nadwyżkę zanotować w zeszycie rachunku dla przychodu, jeżeli przekracza 3°/_o, jako niepotrącalną, jeżeli wynosi 3°/_o lub mniej, jako potrącalną.

W razie skonstatowania nadwyżek nie zwraca się wcale uwagi na dozwolony największy zanik.

7. Zaniki.

Zaniki wstawia się w wydatek nie jak dotychczas jeszcze przed zamknięciem rachunku, tylko jak to powyżej powiedziano, dopiero w porównaniu ze skonstatowanymi ubytkami i tylko wtedy wciąga się je w rachunek w pełni, jeżeli są mniejsze, albo równie wielkie jak ubytek. Jeżeli są większe, aniżeli ubytek, to tylko ten ubytek zarachowuje się jako zanik.

Podział zaników, obliczonych w ten sposób przy poszczególnych zbadaniach zapasów, następuje według obu stóp podatkowych w takim stosunku, w jakim w chwili zbadania zapasów stoją do siebie ilości alkoholu, które, od czasu ostatniego zbadania zapasów, wstawiono w rozchód według wyższej lub niższej stopy podatku.

Jeżeli np. a przedstawia ilość alkoholu, wywiezionego po niższej stopie, b ilość alkoholu wywiezionego po wyższej stopie s zaś ubytek, który, jako zanik należy zarachować, to ilość alkoholu, przedstawiająca a można znaleźć według proporcji $x : a = s : (a + b)$, ilość zaś alkoholu przedstawiająca b przez pojedyncze odjęcie $(s - x)$.

Wyjątek istnieje tylko wtedy, jeżeli od czasu ostatniego zbadania zapasów nie było rozchodu, w którym to wypadku zanik należy rozdzielić w takim stosunku, w jakim, w chwili zbadania zapasów, stoją do siebie ilości alkoholu, przyjęte od czasu ostatniego zbadania zapasów w przychód według niższej lub wyższej stopy podatku.

8. Przeciwwstawienie rachunkowe.

Przy zbadaniu zapasów, które dla zakończenia kampanji należy przedsięwziąć w drugiej połowie miesiąca sierpnia, porównuje się sumę potrącalnych ubytków wysokości 3 lub niżej 3°/_o z sumą potrącalnych nadwyżek w wysokości 3 lub niżej 3°/_o.

Jeżeli suma ubytków jest większą od sumy nadwyżek, to winien przedsiębiorca podatek, przypadający za różnicę, zapłacić w ciągu 3 dni po końcowym obrachunku pod zagrożeniem egzekucji. Co do wliczenia podług niższej stopy podatku obowiązują zarządzenia, wydane pod punk. 6 niniejszego paragrafu.

We wszystkich innych przypadkach dalsze zarachowywanie nie ma więcej miejsca.

Przedziałka przeciwwstawienia rachunkowego w zeszycie dla przychodu rachunku gorzelnianego obejmuje wszystkie ilości alkoholu, wywiezione według niższej stopy podatku, włącznie z opodatkowanymi ubytkami i z zanikami, zarachowanymi według tej stopy podatku.

Zaniki.

§ 9. Na pokrycie strat, połączonych z przechowywaniem, rektyfikowaniem i transportem spirytusu nieopodatkowanego przyznaje się następujące zaniki:

a) Zanik składowy.

Gorzelniom, opłacającym podatek spożywczy od ilości alkoholu, wyprodukowanych i faktycznie pozostałych na składzie rocznie—dwa procent (2°/_o).

Wolnym składom spirytusu i rafinerjom uznanym za wolne składy od ilości alkoholu, złożonych na składzie—dwa procent (2°/_o) rocznie.

b) Zanik rafinacyjny.

Jako największy zanik przy rafinowaniu za pomocą destylacji spirytusu, obciążonego podatkiem spożywczym, przyznaje się 1,5^o/_o (jeden i pięć dziesiątych procentu) z tej ilości surowego alkoholu, jaką, od początku ruchu, względnie od ostatniego zbadania zapasów, podług rejestru kontowego, w istocie poddano oczyszczeniu przez destylację. Jednak w żadnym wypadku nie można zaniku rafinacyjnego obliczać od ilości alkoholu większej, niż wyrobiono w gorzelnii, względnie niż przywieziono do wolnego składu, przyczem rafinada, uzyskana bezpośrednio za pomocą specjalnych aparatów odpędowych, z zacierów przy obliczaniu zaniku rafinacyjnego, nie może być brana w rachubę, jako spirytus surowy.

Dalszym warunkiem, od którego zależy przyznanie zaniku rafinacyjnego, jest pod każdym względem porządne prowadzenie rejestru kontowego, który osobno dla każdego przyrzędu rektyfikacyjnego należy prowadzić.

W tym rejestrze powinien przedsiębiorca lub jego zastępca natychmiast, po każdym puszczeniu w ruch przyrzędu rektyfikacyjnego, wpisywać dzień i godzinę rozpoczęcia ruchu, jako też ilość i zawartość alkoholu w spirytusie, danym do przyrzędu rektyfikacyjnego, a natychmiast po ukończeniu każdego odpędu dzień i godzinę zakończenia.

Druki tego rejestru w zeszytach paginowanych i parafowanych, których nitka jest urzędownie przypieczętowana, należy otrzymywać od organu skarbowego, przeznaczonego przez władzę skarbową I instancji, za zwrotem kosztów nakładu. Przed wydaniem rejestru wpisuje ten organ na zeszytach nazwę i siedzibę rafinerji, dla której rejestr kontowy się zakupuje.

Z końcem kampanji należy rejestr kontowy przesłać za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do cenzury Departamentowi VI Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu w Warszawie.

Dla celów kontrolnych winny organy skarbowe prowadzić dokładny wykaz obrotu spirytusu surowego i rafinowanego w przedsiębiorstwie. Do wykazu tego wciągać należy w odrębnych rubrykach na spirytus surowy i rektyfikowany nie tylko ilości wyprodukowanego w przedsiębiorstwie i ewentualnie sprowadzonego ale także ilości wywiezionego z przedsiębiorstwa spirytusu surowego i rektyfikowanego. Wykaz ten należy zamknąć z końcem kampanji i, po przeniesieniu pozostałego zapasu do nowego pamiętnika, dołączyć do rejestru kontowego za odnośną kampanją.

c) Zanik drogowy.

Tytułem zaniku drogowego dla pokrycia strat, powstałych w czasie przewozu spirytusu nieopodatkowanego, przyznaje się od ilości spirytusu odprawionej wedle oznajmienia:

- a) przy przewozie w rezerwoarach żelaznych z miejsca wysłania, bez przelewania spirytusu w drodze do innych naczyń, zanik w wysokości 0.5^o/_o (pół procentu).

b) przy przewozie w beczkach drewnianych, albo w razie przelania spirytusu w drodze z jednych naczyń do innych zanik w wysokości 1⁰/₀ (jeden procent).

Dla spirytusu w innych naczyniach (np. we flaszkach) nie przyznaje się zaniku drogowego.

Obliczenie zaniku podano w załączniku A.

Postanowienia, dotyczące wolnych składów spirytusu.

I. PRYWATNE WOLNE SKŁADY.

1. Warunki pozwolenia.

§ 10. a) Ministerstwo Skarbu udziela pozwolenia na prowadzenie prywatnego wolnego składu spirytusu z zastrzeżeniem odwołalności w każdej chwili tylko takim kupcom, firma których została zarejestrowana we właściwym sądzie, których roczny obrót (przychód i rozchód) wynosi co najmniej 4.000 hektolitrow alkoholi, którzy zasługują na zaufanie i nie byli prawomocnie skazani, ani za zbrodnię lub za przekroczenie popełnione z chciwości zysku, ani też za przemytnictwo lub za ciężkie przekroczenie dochodowo-skarbowe, dalej, jeżeli do ich majątku nie otwarto konkursu i wreszcie, jeżeli w miejscowości, gdzie chcą urządzić skład, albo sami mieszkają, albo przynajmniej posiadają tam zamieszkałych stosownych zastępców.

b) Za koszty, wynikające z powodu dozoru przez organa skarbowe, ma przedsiębiorca prywatnego wolnego składu spirytusu płacić odszkodowanie Skarbowi Państwa.

c) Dla zabezpieczenia zobowiązań wobec zarządu skarbowego przedsiębiorca powinien złożyć przed otwarciem prywatnego wolnego składu zabezpieczenie, odpowiadające rozmiarowi przedsiębiorstwa, w sposób przepisany dla kredytowania podatku konsumcyjnego. Zabezpieczenie można w razie potrzeby podwyższyć.

Wysokość tego zabezpieczenia powinna odpowiadać pełnej kwocie podatku konsumcyjnego, jakoby przypadał za zwyczajny zapas na składzie, t. j. za taką ilość spirytusu, jaka zwykle przeciętnie w każdym czasie znajduje się w lokalnościach wolnego składu.

W razie kredytowania podatku konsumcyjnego należy złożyć osobne zabezpieczenie.

d) Prywatne wolne składki spirytusu można urządzać tylko w takich budynkach i zamkniętych miejscach, które władza skarbowa I instancji uzna za nadające się do takiego celu i w których można spirytus przechowywać zupełnie oddzielnie od innych towarów, w szczególności także od spirytusu już opodatkowanego.

Również każda zmianę w lokalach składowych musi poprzedzać oznajmienie jej i przyjęcie przez władzę skarbową I instancji.

W zasadzie nie nakłada się wspólnego urzędowego zamknięcia w lokalach składowych, za pomocą plomby lub kłódki.

e) Prywatne wolne składki spirytusu można urządzać w zasadzie tylko w miejscowościach, które są zarazem siedzibą kontroli skarbowej.

2. Prośba o pozwolenie.

Podanie o pozwolenie na urządzenie prywatnego wolnego składu należy wnieść do władzy skarbowej I instancji i dołączyć dokładny opis lokali składowych i ich połączeń na zewnątrz wraz z naszkicowanym planem.

W tem podaniu należy dalej wymienić w przybliżeniu roczny obrót, zwyczajny zapas składowy, rodzaj zabezpieczenia, które ma być złożonem, jako też osobę, której obowiązkiem będzie dawać wyjaśnienia organom skarbowym podczas kontroli.

3. Załatwienie prośby.

Wskutek prośby zarządza władza skarbowa I instancji zbadanie budynków i opisanych lokali składowych, którego wynik należy przedstawić w protokule sporządzonym w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz tego protokołu, urzędownie zatwierdzony, wręcza się przedsiębiorcy drugi zaś egzemplarz zatrzymuje władza skarbowa.

W pozwoleniu należy zarazem wymienić, czy i w jakiej wysokości obowiązany jest przedsiębiorca uiszczać Skarbowi Państwa odszkodowanie za koszta spowodowane dozorem organów skarbowych. Te odszkodowania obejmują należności chodowe, względnie koszta podróży oraz inne należności, jakie należą się dotyczącym funkcjonariuszom tylko z powodu przedsięwzięcia czynności urzędowych. Kwotę należności chodowych należy oznaczyć w zezwoleniu.

4. Szczegółowe zarządzenia.

- a) W każdym prywatnym wolnym składzie muszą się znajdować i być wydawane do rozporządzenia organów skarbowych na każde ich żądanie następujące przyrządy: 100-dzielny alkoholometr o urządzeniu przepisaniem, termometr Reamura i urzędownie ocechowane naczynie (litrówka, 10, 20 i 50-litrówka), dalej waga urzędownie podług przepisów ocechowana, nadająca się do odważania beczek napełnionych wódką, jakoteż ocechowane żelazne ciężarki i wreszcie stosowne urządzenie, potrzebne do szybkiego napełniania beczek.
- b) Każdy prywatny wolny skład spirytusu podlega kontroli organów skarbowych. Przedsiębiorca jest obowiązany dostarczać organom skarbowym wszelkich wyjaśnień i wykazów, których potrzebują przy przeprowadzanych badaniach i rewizjach w celu urzędowej kontroli, powinien im na żądanie udzielać sam lub przez swój personel służbowy, potrzebnej przy czynnościach urzędowych pomocy czynnej i powinien stosować się do wszelkich zarządzeń władzy skarbowej, które ta władza uzna, jako potrzebne w interesie Skarbu.
- c) Lokale składowe mogą pozostawać otwarte tylko w godzinach dziennych, a mianowicie od kwietnia do października włącznie od 6 godziny rano do 7 godziny wieczór, od listopada zaś do marca włącznie od 7 godziny rano do 5 godziny wieczór. W razie potrzeby może władza skarbowe I instancji dozwolnić wyjątków.
- d) Przedsiębiorcy wolnych składów są obowiązani wręczać organom skarbowym na ich żądanie i za potwierdzeniem odbioru, bolety płatnicze i kredytowe, skoro tylko zostaną wyczerpane, względnie, skoro ich ważność zgaśnie. Przytem wolno im się domagać, aby organa skarbowe stwierdziły zgodność dat w boletach z ich zapiskami, jakoteż, aby potwierdziły w tych zapiskach odbiór bolet.
- e) Co się tyczy przywozów jako też wywozów wódki, badania zapasów i uiszczania podatku lub udzielania kredytu, to należy stosować odnośnie postanowienia ustawy o opodatkowaniu spirytusu oraz rozporządzenia wykonawczego.

Ustawa o opodatkowaniu spirytusu określa granice w jakich przedsiębiorca wolnego składu spirytusu jest odpowiedzialny za podatek konsum-

cyjny od spirytusu, jakoteż za kary pieniężne w razie przekroczeń dochodowo skarbowych.

W razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia odpisuje się odpowiednie ilości alkoholu zawsze à conto spirytusu podlegającego wyższej stopie podatku, o ile ta ostatnia znajduje się w zapasie według rachunku podatku konsumcyjnego, prowadzonego w wolnym składzie.

W każdym prywatnym wolnym składzie spirytusu należy mieć arkusz rewizyjny, ułożony według zarządzenia władzy skarbowej, w którym organa skarbowe powinny zapisywać wynik dogladów i rewizji. Arkusze te należy zamykać miesięcznie i przedstawiać władzy skarbowej II instancji przez władze skarbowe I instancji;

5. Wygaśnięcie prawa do prowadzenia prywatnego wolnego składu spirytusu.

Prawo utrzymania wolnego prywatnego składu spirytusu gaśnie:

- a) przez dobrowolne zrzeczenie się tego prawa lub przez śmierć właściciela wolnego składu;
- b) przez odwołanie udzielonego zezwolenia, jeżeli przedsiębiorca prywatnego wolnego składu nie dopełnia swoich zobowiązań, albo jeżeli odpada jeden z tych warunków, na podstawie których zezwolenie udzielono.

We wszelkich wypadkach zwinienia takiego wolnego składu powinien organ skarbowy, przeznaczony do dozoru składu, zbadać wszystkie zapasy spirytusu, przedsiębiorca zaś jest obowiązany uiścić podatek od znalezionej ilości alkoholu, albo skorzystać z udzielonego mu kredytu podatku, o ile zabezpieczenie kredytowe na to wystarcza, lub też wywieźć spirytus poza linię celną, albo przekazać do innego wolnego składu spirytusu, albo wreszcie przeznaczyć go do innego użycia wolnego od podatku.

II. Publiczne wolne składki.

Postanowienia o zakładaniu i prowadzeniu publicznych wolnych składów zawiera austr. ustawa z dnia 28 kwietnia 1889 (Dz. U. P. № 64).

Spirytus, na którym ciąży podatek konsumcyjny, musi być przechowywany w publicznym wolnym składzie zupełnie oddzielnie od wszelkich innych towarów, bez względu na to, czy te ostatnie podlegają opłacie cłowej lub spożywczej, czy też nie.

Gdyby w jakim publicznym wolnym składzie zarządzono wspólne urzędowe zamknięcie i prowadzenie księgi magazynowej, w której zapisuje się poszczególne złożenia na składzie wtedy, jeżeli poszczególne beczki, w których spirytus do wolnego składu umieszczono, znaleziono nie zmienione z nienaruszonym zamknięciem urzędowym, można przy wywozach spirytusu, o ile one obejmowałyby taką samą ilość alkoholu, jaką zbadano przy złożeniu na składzie, zażądać się zbadaniem ilości i zawartości alkoholu przez próby wrywkowe, oczywiście, jeżeli te próby odbędą się bez zarzutu.

Uznanie rafinerji spirytusu za wolny skład.

§ 11. Jeżeli kto chce z gorzełń lub wolnych składów pobierać bez natychmiastowej opłaty podatku spirytus, obciążony podatkiem konsumcyjnym, w tym celu aby go oczyszczać przez destylację, powinien prosić władzę skarbową I instancji o uznanie jego rafinerji spirytusu za wolny skład.

Pozwolenia na uznanie rafinerji za wolny skład spirytusu udziela Ministerstwo Skarbu, po zasięgnięciu opinji izby handlowej, z zastrzeżeniem

odwołałości w każdej chwili, jednakże tylko takim przemysłowcom, którzy rafinują co najmniej 4.000 hektolitrow alkoholu w jednej kampanji rocznej.

Zresztą co do udzielania i wygasania prawa prowadzenia takich wolnych składów, zabezpieczenia podatku konsumcyjnego, odszkodowania za dozór przez organa skarbowe i t. d. to obowiązują postanowienia § 10 niniejszego rozporządzenia o ile poniżej nic innego nie zarządzo.

a) Lokalności i urządzenia fabryczne.

Lokalności i miejsca przeznaczone na wolny skład spirytusu w rafinerji, do których zalicza się również odnośne podwórze, należy tylko wtedy uważać dla tego celu za odpowiednie, gdy one są zupełnie oddzielone od tych miejsc, które służą do przechowywania spirytusu opodatkowanego, więc w szczególności od magazynów sprzedaży opodatkowanego spirytusu i od fabryki likierów; zatem te ostatnie miejsca nie mogą być połączone z miejscami, przeznaczonemi dla wolnego składu, ani drzwiami lub oknami, ani rynnami lub rurami, ani też w jakikolwiek inny sposób i nie mogą również posiadać wspólnego podwórza.

Wszystkie lokale, należące do rafinerji spirytusu uznanej za wolny skład, muszą być również zupełnie oddzielone od tych miejsc, które są przeznaczone do denaturowania spirytusu z uwolnieniem od podatku, względnie do utrzymywania na składzie spirytusu już zdenaturowanego.

Przy przeglądzie miejsc i naczyń, wskazanych do przechowywania spirytusu, należy oznaczyć pojemność naczyń składowych za pomocą nalewu wodą, o ile one nie są już urzędownie odcichowane i z tej czynności należy spisać protokół w dwóch egzemplarzach, który powinien podpisać także przedsiębiorca lub jego zastępca.

Pojemność wielkich zbiorników kształtu symetrycznego można oznaczać przez kubiczne obliczenie, zamiast nalewu wodą. Do takiego oznaczenia należy jednak powołać organ technicznej kontroli skarbowej.

Naczynia przeznaczone do przechowywania spirytusu należy ponumerować, a ich pojemność uwidocznic wyraźnie, albo na samych naczyniach za pomocą farby olejnej, lub też na osobnych tabliczkach, umieszczonych w pobliżu tych naczyń. Te oznaczenia muszą pozostawać zawsze nieuszkodzone.

Wielkie zbiorniki, baseny i t. d. należy zaopatrzyć we wskaźniki ze skalami lub w inne urządzenia, któreby pozwalały łatwo odczytać zawartość naczyń, także przy częściowem napełnieniu tychże. Te urządzenia należy urzędownie zbadać i zabezpieczyć stosownie przeciw ewentualnym zmianom, jakiegokolwiek rodzaju.

Dla umożliwienia odbierania próbek należy wielkie zbiorniki zaopatrzyć w kurki próbne w różnych odstępach.

b) Wspólne urzędowe zamknięcie.

Gdyby do rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, miano przywozić także spirytus opodatkowany,—to ten ostatni musi być złożony na składzie pod wspólnem urzędowem zamknięciem.

Taki spirytus można potem pobierać z miejsc składowych, tylko przy interwencji organu skarbowego i, po przeprowadzonym oczyszczeniu, składać napowrót w tych miejscach.

Co się tyczy spirytusu, sprowadzonego bez uiszczenia podatku, to nie należy wymagać wspólnego urzędowego zamknięcia.

Dla przywozu i wywozu spirytusu opodatkowanego należy prowadzić osobny wykaz.

c) Zbadanie zapasów.

Co się tyczy zbadania zapasów i obliczania zaników, to stosują się tu zarządzenia § 8 i § 9 niniejszego rozporządzenia, tylko należy jeszcze oprócz zaniku składowego uwzględnić w rachunku także zanik rafinacyjny.

Dla ułatwienia przeprowadzenia regularnych badań zapasów powinien przedsiębiorca ruch zakładu tak uregulować, aby w dniu oznaczonym można przeprowadzić zbadanie zapasów bez trudności. W szczególności powinien dbać o to, aby ilość spirytusu, znajdującą się na składzie, można łatwo oznaczyć.

Powinien też zarazem w dniu wyznaczonym dla badania zapasów wręczyć właściwemu organowi skarbowemu oświadczenie co do stanu zapasów podług załączonego wzoru № IV, z pomocą którego następuje potem zbadanie zapasów.

d) Oleje fuzlowe.

Ilość oleju fuzlowego, otrzymywanego i zbieranego przy rafinowaniu, oznacza się tak samo, jak ilość spirytusu i tak samo też wciąga się do zapasu składowego. Nie uwzględnia się przytem tej okoliczności, że iloczyn z ilości i stopniowości olejów fuzlowych nie przedstawia stopni hektolitrowych alkoholu, lecz tylko litry oleju fuzlowego wyrażone w stopniach hektolitrowych.

Jeżeli olej fuzlowy zbiera się w takiej rafinerji spirytusu, uznanej za wolny skład, lub też w takiej gorzelnii, które równocześnie oczyszczają przez destylację spirytus obciążony podatkiem, to dalsze użycie oleju fuzlowego, względnie wywóz tegoż z przedsiębiorstwa musi być urzędownie kontrolowany.

Jako oleje fuzlowe nie można jednak nigdy, z wyjątkiem specjalnego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, znać w większej ilości niż 0,3 ilości alkoholu przerafinowanego, co się uskutecznia w sposób poniżej podany.

Przedsiębiorca lub jego zastępca jest obowiązany każde użycie, względnie każdy wywóz zebranych olejów fuzlowych oznajmiać organowi skarbowemu, przeznaczonemu do dozoru przedsiębiorstwa.

Wspomniany organ bada na podstawie oznajmienia ilość i stopniowość oleju fuzlowego w sposób, przepisany dla spirytusu i oznacza w ten sposób ilość litrów oleju fuzlowego, wyrażoną w stopniach hektolitrowych.

Gdyby oleje fuzlowe używało samo przedsiębiorstwo np. do wytwarzania gazu świetlnego, to organ skarbowy po uskutecznionem zbadaniu ilości, dogląda, aby ilość tę użyto w istocie według oznajmienia, poczem wpisuje oznaczoną i w stopniach hektolitrowych wyrażoną ilość litrów oleju fuzlowego w rachunku podatku konsumcyjnego na rozchód i zwraca stronie jeden egzemplarz oznajmienia, drugi zaś egzemplarz dołącza do rachunku podatku konsumcyjnego.

Gdyby przedsiębiorca zamierzał zebrany olej fuzlowy wywozić z rektyfikacji, bądź to poza linię celną, bądź też dla celów przemysłowych, do czego nie potrzeba specjalnego zezwolenia, wtedy muszą być one przedtem urzędownie badane co do czystości.

§ 12. Każdy posiadacz przyrządów destylacyjnych i chłodniczych obowiązany jest donieść o ich posiadaniu w ciągu dni 8, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ustnie lub pisemnie organowi skarbowemu w miejscu lub w pobliżu się znajdującemu, a w razie nabycia takich przyrządów, zgłosić to nabycie w ciągu 48 godzin po nabyciu, na co otrzyma od organu skarbowego poświadczenie zgłoszenia.

Również każdy, kto przyrządy takie wyrabia, ma znajdujący się u niego w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zapas tych przyrzą-

dów w ciągu 8 dni, a przyrządy później wyrobione, w ciągu 48 godzin po wyrobieniu oznajmić przeznaczonemu do tego organowi skarbowemu i postarać się o potwierdzenie wniesienia tego oznajmienia.

Na każdym przyrządzie destylacyjnym i chłodzącym winno być w przybliżeniu w sposób odpowiedni uwidocznione nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który przyrząd ten wyrobił.

Posiadacze tych przyrządów nie mogą tychże ani też ich części wydawać pierwiej, dopóki o dokładnym opisanu przyrządu lub też jego części nie oznajmią organowi skarbowemu, w miejscu lub też w pobliżu się znajdującemu, nazwiska i miejsca zamieszkania odbiorcy tego przyrządu i dopóki nie otrzymają potwierdzenia, że obowiązkowi temu zadość uczynili.

Organ skarbowy ma zawiadomić natychmiast o każdym otrzymaniu doniesienia wysłania przyrządu destylacyjnego ten organ skarbowy, w którego okręgu mieszka odbiorca.

Również urzędy celne obowiązane są zawiadomić o każdym ocleniu przyrządu destylacyjnego, względnie chłodniczego ten organ skarbowy, w którego okręgu mieszka odbiorca.

Od obowiązku wnoszenia oznajmienia zwolnieni są aptekarze i państwowe zakłady naukowe, jednak tylko co do tych przyrządów, które nie mają więcej jak 1 litr pojemności albo zrobione są nie z metalu, lecz z innego materiału.

Organ skarbowy obowiązany jest prowadzić na wniesione doniesienia wykaz przyrządów destylacyjnych.

Rafinerje spirytusu.

§ 13. Przedsiębiorca rafinerji spirytusu winien przed uruchomieniem rafinerji wnieść do władzy skarbowej I instancji przynajmniej o 14 dni wprzód sporządzony w dwóch okazach opis i szkic lokali fabrycznych i przyrządu rektyfikacyjnego wraz z przeglądem naczyń i rezerwoarów, przeznaczonych na przechowywanie spirytusu z podaniem ich wymiarów, objętości i numerów. Na podstawie tych papierów władza skarbowa I instancji zarządza sprawdzenie przedsiębiorstwa.

W każdej rafinerji prowadzić należy dokładnie:

- a) księgę magazynową z surówką, do której wciąga się każdy przychód i rozchód surowego spirytusu,
- b) księgę kontową, do której wciąga się na przychód każdą ilość surówki wziętej do rektyfikacji i uzyskaną ilość produktów rektyfikacyjnych,
- c) księgę magazynową dla rektyfikatu, do której wciąga się każdy przychód i rozchód produktów rektyfikacji, z podaniem dokąd i na jaki cel został wydany spiritus rektyfikowany względnie jego uboczne produkty i księgi magazynowe i kontowe zamyka się z końcem kampanji i po przeniesieniu remanentów do nowych ksiąg przedstawia się w drodze służbowej do władzy skarbowej II instancji.

Z rafinerji można wydawać spirytus rektyfikowany na cele przewidziane w § 1 niniejszego rozporządzenia tylko w stanie bezwzględnie czystym, wolnym od fuzłów. Spirytus rektyfikowany musi odpowiadać próbie czystości. Sposób przeprowadzenia tej próby opisany jest w załączniku B. Spirytus nieodpowiadający próbie musi być ponownie poddany rektyfikacji.

Kierownik ruchu rafinerji obowiązany jest składać władzy skarbowej I instancji raport z obrotu surówki i rektyfikatu za ubiegły miesiąc najdalej do 5 go dnia następnego miesiąca.

Z końcem rocznego okresu ruchu władze skarbowe I instancji obowiązane są złożyć izbom skarbowym roczny wykaz obrotu spirytusu w rafiner-

jach, a izby skarbowe przedstawiają Departamentowi Akcyz i Monopolów zestawiony ogólny wykaz obrotu spirytusu w rafinerjach swego okręgu za całą kampanję.

Inne postanowienia, odnoszące się do prowadzenia ruchu rafinerji, pozostają bez zmiany.

Likiernie.

§ 14. Wyrób wódek gatunkowych (wódki, rozolisy, likiery, runiy etc.) powinien odbywać się w fabrykach na ten cel urządzonych; fabryki te nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z fabrykami dla pędzenia spirytusu lub z zakładami dla denaturacji spirytusu.

Wyrób wódek gatunkowych dozwolony jest wyłącznie z rektyfikatu. Przy wyrobie wódek nie wolno używać domieszek, wpływających ujemnie na zdrowie.

Gotowe wódki wolno wywozić tylko do koncesjonowanych miejsc sprzedaży w naczyniach zamkniętych i obanderolowanych, zaopatrzonych w etykiety z oznaczeniem firmy fabryki, w której je wyrobiono, nazwy wódki, zawartości w niej alkoholu i ilości płynu w naczyniu. Banderolowanie skutecznia się w ten sposób, iż na gładką powierzchnię korka względnie kapsli nakłada się banderolę zaopatrzoną pieczęcią fabryki.

Zawartość alkoholu w wódce przeznaczonej do spożycia wewnątrz kraju nie może przekraczać normy ustalonej w art. 3 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. № 37, poz. 210).

Wódki, przeznaczone na eksport za granicę, mogą posiadać większą zawartość alkoholu, muszą być jednakże odrębnie magazynowane i zaciągane do osobnej na ten cel założonej książki magazynowej.

W fabrykach wódek należy prowadzić: książkę magazynową spirytusu rektyfikowanego sprowadzonego i wydanego na wyroby wódczane.

Książkę tę należy prowadzić należycie i wciągać do niej wpisy codzienne; zapisów do książki nie należy odkładać na dzień następny.

Z końcem kampanji należy książkę zamknąć, a remanent przenieść do nowej książki.

Przynajmniej dwa razy do roku organy skarbowe winny przeprowadzić szczegółowe rewizje likierni.

Przedsiębiorca likierni względnie kierownik ruchu obowiązany jest z końcem każdego miesiąca, a najdalej 5-go dnia następnego miesiąca, przedstawić władzy skarbowej I instancji wykaz obrotu spirytusu za ubiegły miesiąc.

Na podstawie tych wykazów sporządzi izba skarbowa wykaz obrotu z całego okręgu administracyjnego i przedstawi go Departamentowi Akcyz i Monopolów z końcem miesiąca.

Rok obrachunkowy (kampanja) liczy się od 1-go lipca jednego roku do 30 czerwca drugiego roku.

Kontrola sprzedawców i handlarzy wódek gatunkowych.

§ 15. Osoby, które sprzedają lub szynkują wódki gatunkowe, są obowiązane okazać swoje zapasy właściwemu organowi skarbowemu dla kontroli i wykazać na jego żądanie, skąd zapasy te pochodzą i czy zostały należycie opodatkowane.

Osoby te są obowiązane prowadzić należycie rejestr przychodu i rozchodu.

Rejestr przychodu ma zawierać następujące rubryki: pozycję bieżącą, dzień i miesiąc i rok sprowadzenia, przedsiębiorstwo i miejscowość, skąd

nadeszła przesyłka, ilość i pojemność naczyń, tudzież ogólną ilość wódek— wreszcie oznaczenie rodzaju wódek.

Rejestr rozchodu zawierać ma: pozycję bieżącą rozchodu, dzień, miesiąc i rok rozchodu, nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy, a następnie ilość i pojemność naczyń i ilość rozchodowanych wódek, dalej oznaczenie rodzaju wydanych wódek i wreszcie uwagi,

Do rejestru przychodu należy zaciągać natychmiast po otrzymaniu przesyłkę i wypełnić odnośne rubryki, a do odnośnej pozycji przychodu dołączyć otrzymany rachunek przedsiębiorstwa, od którego sprowadzono przesyłkę, zaopatrzonej w klauzule, że przesyłka została należycie opodatkowana i zaopatrzonej w pozycję rejestru rozchodu przedsiębiorstwa, które rachunek wystawiło; jeżeli przesyłka nadeszła z zagranicy, należy dołączyć do rejestru kwit celny. Do rejestru rozchodu należy zapisać natychmiast po wydaniu każdą przesyłkę ściśle wedle rubryk, a o ile chodzi o drobną całodzienną sprzedaż flaszkową lub na miarę, sumarycznie z końcem dnia ilość sprzedanych wódek.

Z końcem każdego miesiąca należy zestawić w rejestrze miesięczne przychody i rozchody, a z końcem roku zamknąć rejestr, wyprowadzić re-manent i przenieść go, jako taki do nowego rejestru. Rejestra te przechodzą się w przedsiębiorstwie.

W chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy cały zapas wódek, znajdujący się na składzie, a podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, zapisać na przychód do rejestru przychodu — a do tej pozycji dołączyć drugi egzemplarz zgłoszenia zapasów i pokwitowanie na zaptany podatek.

Za należyte prowadzenie rejestru odpowiada sprzedający.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Co do zapasów spirytusu monopolowego pozostałego na składzie w dniu 1 ym listopada 1921 wyda się osobne zarządzenie. Zapasy te należy dokładnie sprawdzić i wykazać Departamentowi Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Henryk Strasburger

Wzór № I
(do § 4 rozp. wykon.)

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu..... (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania).....
jako przedsiębiorcy..... w.....
udzielono rozporządzeniem izby skarbowej w.....
z dnia..... L..... kredyt podatku na.....
(^{wyrób}_{wywóz}.....), któryby miał miejsce w tem przed-
siębiorstwie w czasie od..... do..... aż do
kwoty..... mk. słownie.....
..... marek pod istniejącemi na ten wypadek lub w przyszłości przez
władze skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany..... daje więc niniejszem Skarbowi
Państwa w zastaw na zabezpieczenie wspomnianego kredytu podatku aż do
kwoty..... mk. słownie..... marek
wraz z 6³/₀ odsetkami zwłoki od tej kwoty i wszelkimi kosztami ściąg-
nięcia..... (dokładne oznaczenie papierów wartościowych
według wszelkich ich znamion)....., które celem uzyskania prawa
zastawu złożono..... (oznaczenie kasy).....

Podpisany..... oświadcza dalej, że zgadza się z tem,
aby, w razie niezapłacenia w przepisany terminie powyższej kwoty, wraz
z wszelkimi ubocznymi należnościami Skarb Państwa bez dalszych kroków
był uprawniony, szczególnie bez jakiegokolwiek sądowej interwencji, sprzedać
podane wyżej papiery wartościowe według kursu giełdowego, a z uzyskanej
ceny zaspokoić zaległości wraz z wszelkimi ubocznymi należnościami.
We wszystkich sprawach prawnych, które nie należą według ustawy przed
wyłączny sąd będą w I instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmio-
towo właściwe, znajdujące się w siedzibie Generalnej Prokuraturji Rzeczy-
pospolitej Polskiej w.....

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

.....
(data)

.....
(podpis)

Wzór № II.

(do § 4 rozp. wykonaw.).

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu (nazwisko charakter, miejsce zamieszkania)
 jako przedsiębiorcy w
 udzielono rozporządzeniem izby skarbowej w
 z dnia L. kredytu podatku na
 (wyrób), któryby miał miejsce
 (wywóz)
 w tem przedsiębiorstwie w czasie od do
 aż do kwoty Mk. słownie
 marek pod istniejącemi na ten wypadek lub w przy-
 szłości przez władze skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrze-
 żeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany ustanawia więc niniejszem na
 zabezpieczenie wspomnianego kredytu podatku aż do kwoty
 Mk. słowami marek
 wraz z 6% zwłoki od tej kwoty i wszelkimi kosztami ściągnięcia (dokładne
 oznaczenie hipoteki realności) jako hipotekę i udziela swego pozwolenia,
 aby na oznaczonej właśnie realności mogło być wprost zainstabulowane dla
 Skarbu Państwa bezwarunkowe prawo zastawu dla zabezpieczenia kwoty
 Mk. wraz z 6% odsetkami zwłoki i kosztami ściągnięcia
 do najwyższej kwoty marek.

We wszystkich sporach prawnych, które nie należą według ustawy
 przed wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnemi sądy
 przedmiotowo właściwe, znajdujące się w siedzibie Generalnej Prokuraturji
 Rzeczypospolitej w

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

Data

.....
 Podpis

W z ó r № V
do § 8 p. 4 rozp. wyk.).

Dzielnica.....

Okręg izby skarbowej.....

Okręg kontrolny.....

P R O T O K O Ł

spisany dnia..... 18..... w gorzelni
wolnym składzie

w..... Nr. kons..... z powodu przedsięwzięcia zbadania
tamże wódki.

Liczba bieżąca	Rodzaj każdego poszczególn. na czynia służącego do przechowania wódki	Nr. i inne oznaczenie każdego poszczególn. naczynia służącego do przechowania wódki	Ogólna pojemność każdego poszczególn. naczynia służącego do przechowania wódki bez względu na zawarty w nim płyn	Zbadana ilość wódki				Zbadana zawart. alkoh.	Redukcja		Ilość alkoh. w stopn. hekolitr. znale. według tego oblicz. w każdym poszczególnem naczyniu służącym do przechowania wódki.		
				w litrach					ilość				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
				wedle znaku cechowniczego	za pomocą bezkometera	w inny spos. który tutaj bliżej określi należy	w kilogramach netto	według studzielnego alkoholometra	przy temperaturze według stopni Reaumur	zbadan. zawart. alkoh. na rze- czywist moc według tabl. I	w litr. na rzeczy ob- jet. wedl. tabl. II	ewentualn. wagi netto na litry wedl. tabl. III	

UWAGA 1: Na końcu tego protokołu należy podać tę pozycję rachunku konsumcyjnego, do której dołącza się jeden egzemplarz protokołu.

UWAGA 2: Na końcu drugiego egzemplarza tego protokołu przeznaczonego dla zawodowego departamentu rachunkowego, zamieścić należy odpis zamknięcia rachunku podatku konsumcyjnego, w którym podać należy także ilość zaniku składowego a ewentualnie zaniku od rafinowania (każdy osobno).

Wzór № VI.

(do § 8 p. 5 rozp. wykon.)

URZĘDOWE ORZECZENIE.

Przy przedsięwzięciu w dniu
19..... w p.....
w № konskr. zbadania zapasów
pędzonych płynów wysokowych skonstatowano w porównaniu z zamknię-
ciem rachunku z podatku konsumcyjnego po odliczeniu dozwolonych zani-
ków..... ubytek w ilości..... słowami.....
..... stopni hektolitrowych (litrów) alkoholu.

Za ubytek ten przekraczający 3°/_o ilości alkoholu, która od czasu bez-
pośrednio poprzedzającego badania zapasów na przychód zapisaną została,
obowiązany jest przedsiębiorca
przypadający w myśl ustawy podatek konsumcyjny po stopie
..... Mk. w kwocie Mk. f. słowami:
..... Mk. f. zapłacić w prze-
ciągu 3 dni w kasie skarbowej w
pod zagrożeniem przymusowego ściągnięcia.

..... dnia 19

Podpis strony:

Podpis organu skarbowego:

Załącznik A.

O OBLICZANIU ZANIKU SKŁADOWEGO.

Przyznany gorzelniom i wolnym składom zanik składowy w rocznym wymiarze dwóch procent oblicza się wedle miesięcznych okresów.

Przy obliczeniu tego zaniku przyjmuje się, aby wszelkie przychody i rozchody miały miejsce pierwszego dnia danego miesięcznego okresu obrachunkowego, aby zatem z końcem tego miesiąca obliczony zapas według ksiąg znajdował się na składzie z początkiem miesiąca obrachunkowego i aby w ciągu tego miesiąca nie było, ani przychodów, ani rozchodów.

Miesięczny okres obliczania zaniku składowego liczy się w gorzelniach w regule od dnia wyznaczonego na przeprowadzanie miesięcznych obrachunków produkcji, a w wolnych składach od dnia wyznaczonego dla przeprowadzania zbadania zapasów.

a) W gorzelniach rolniczych oblicza się w czasie regularnego ruchu gorzelni przypadający za miesięczny okres obrachunkowy zanik składowy od wyprodukowanego w czasie zamknięcia rachunku z podatku spożywczego zapasu według ksiąg alkoholu. W tym celu książkowy zapas alkoholu oblicza się w całych hektolitrach, przyczem należy poniżej 50 stopni hektolitrowych opuścić, zaś od i nad 50 stopni hektolitrowych zaliczyć, jako cały hektolitr alkoholu. Zapas książkowy wyrażony w całych hektolitrach alkoholu podzielony przez 6, daje przypadający za miesięczny okres obrachunkowy zanik składowy, wyrażony w stopniach hektolitrowych alkoholu (litrach alkoholu).

[Wzór obliczenia]

$$\left[\frac{hl \times 2}{12 \times 100} = \frac{hl}{6} = \% \text{ zaniku} \right]$$

Ułamek stopni hektolitrowych zaniku nie uwzględnia się.

b) W gorzelniach przemysłowych i wolnych składach, w których zamknięcie rachunku podatku spożywczego obejmuje trzymiesięczny okres czasu, należy z końcem każdego miesięcznego okresu obliczyć zapas książkowy w sposób następujący:

Z końcem każdego miesięcznego okresu należy w uwadze rachunku przychodu uwidocznić pozostały zapas książkowy z poprzedniego miesiąca i dodać do niego przychód za miesiąc bieżący, w uwadze rachunku rozchodu—uwidocznić sumę rozchodu za cały miesiąc, poczem wyprowadzić w rachunku przychodu zapas książkowy po odjęciu od sumy przychodu—sumy rozchodu.

Wyrażona w całych hektolitrach suma zapasów książkowych pierwszego, drugiego i trzeciego miesiąca podzielona przez 6 daje wyrażony w stopniach hektolitrowych zanik składowy za trzymiesięczny okres obrachunkowy.

c) Okres zamknięcia rachunku obejmuje nie cały miesiąc, jak się to zdarza w gorzelniach rolniczych przed rozpoczęciem lub w chwili wstrzymania ruchu, a we wszystkich przedsiębiorstwach w razie niespodziewanego przedsięwzięcia zbadania zapasów, wówczas należy obliczyć zanik składowy za odnośną ilość dni. Obliczony za te dni, a wyrażony w całych hektolitrach zapas książkowy alkoholu pomnożony przez ilość dni, a podzielony przez 180 daje zanik wyrażony w stopniach hektolitrowych wedle wzoru:

$$\frac{hl \times 2 \times \text{dnie}}{360} = \frac{hl \times \text{dnie}}{180}$$

d) Dane potrzebne do obliczenia zaniku składowego należy uwidocznić w uwadze rachunku przychodu i rozchodu.

Załącznik B.

**O BADANIU STOPNIA CZYSTOŚCI SPIRYTUSU
REKTYFIKOWANEGO.**

Przed oddaniem rektyfikatu I gatunku, jako gotowego produktu do magazynów spirytusu rektyfikowanego, należy przeprowadzić próbę tegoż ze względu na smak, zapach i bezbarwność.

Próbu tę przeprowadza się w sposób następujący:

Do kolbki, należycie przemytej kwasem siarczanym i spirytusem, a następnie dobrze osuszonej, wlewa się 10 centymetrów kubicznych badanego rektyfikatu i dodaje się w trzykrotnych dawkach ogółem 9 centymetrów kubicznych kwasu siarczanego o ciężarze gatunkowym 1.84; przy nalewaniu spirytusu i kwasu siarczanego należy uważać, aby cała odmierzona ilość została przelana do kolbki. Przy dolewaniu kwasu siarczanego temperatura płynu znacznie się podnosi, dlatego należy kwas siarczany ostrożnie i bardzo powoli dolewać, gdyż w razie przeciwnym płyn może łatwo wyprysnąć i uszkodzić ubranie lub oczy badającego.

Po zamieszczeniu zawartości w kolbce, przez nadanie cieczy ruchu wirowego, przystępuje się do ogrzania płynu nad lampką spirytusową aż do wrzenia w ten sposób, aby płomień obejmował całą zawartość kolbki, przy ciągłym utrzymywaniu ruchu wirowego cieczy w kolbce. Na krótko przed ukazaniem się pierwszych pęcherzyków odczuwa się słaby trzask w kolbce i w tej chwili należy zwracać baczną uwagę, aby płyn nie wypryskiwał z kolbki.

Aby uchwycić odpowiednią chwilę doprowadzenia płynu do wrzenia, nie należy nadawać płynowi zbyt silnego wirowania. Gotowanie należy uważać za ukończone skoro cała powierzchnia płynu pokryje się drobnymi pęcherzykami. Następnie pozostawia się płyn w kolbce w spokoju aż do zupełnego ostygnięcia, co wymaga około 20 minut czasu; sztuczne ochładzanie kolbki jest wzbronione.

Po ostygnięciu przelewa się całą zawartość kolbki do probierza o płaskim dnie, a w drugi taki sam probierz wlewa się taką samą ilość czystego zbadanego już rektyfikatu, i oba probierze, napełnione do kreski, wstawia się do pudełka eliminującego górne i dolne światło. Jeżeli próba rektyfikatu przegotowanego z kwasem siarczanym pozostaje zupełnie bezbarwną i nie różni się od koloru rektyfikatu w drugim probierzu, to badany rektyfikat wytrzymuje próbę czystości.

Spirytus niewytrzymujący tej próby lub też o niezwykłym dla niego zapachu i smaku lub mętny nie może być przyjęty, jako rektyfikat I gatunku i winien być poddany ponownemu oczyszczeniu.